

บทนำ

เมื่อลำแสงแรกแห่งอรุโณทัยสาดส่องลงบนอาณาจักรมะอาลีย์
อันกว้างใหญ่ไพศาล อุทยานดอกไม้อันตระการตาก็ก่เผยโฉมอวดความ
งดงาม กลางสวนมีคนงานทำงานกันอย่างขะมักเขม้น ทั้งรดน้ำ พรวนดิน
และตัดแต่งกิ่งใบไม้ดอก พื้นที่อันกว้างใหญ่กว่าแปดร้อยเอเคอร์แบ่งเป็น
สองส่วนด้วยถนนสี่เลน ซึ่งตัดขนานไปกับแนวต้นปาล์มและสระน้ำที่
ประดับประดาไปด้วยบัวหลากหลายสีรวมไปถึงน้ำพุเล่นระดับ และทอดตัวจาก
ประตูรั้วเหล็กโปร่งบานใหญ่จนถึงตัวคฤหาสน์หินอ่อนขนาดมหึมา

คฤหาสน์งามหลังนั้นก่อสร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็กมันคง
กรุผนังด้วยหินอ่อนประดับด้วยอัญมณีเป็นลวดลายอย่างละเอียด ยาม
ต้องแสงตัวคฤหาสน์จะขาวโพลนระยิบระยับจับตา เมื่อประกอบกับ
ยอดโดมสูงใหญ่ที่ทาสีทองอร่ามด้วยแล้ว ยิ่งทำให้รู้สึกเหมือนว่าที่นี่หาใช่

คฤหาสน์ธรรมดาไม่ แต่อาจเป็นถึงวังของสุลต่านลักพระองค์จากยุคกลาง
นั้นเลย

ทว่าความจริงแล้ว อาณาจักรอันงดงามดังสวนสวรรค์ฟิเรเดาส์
แห่งนี้เป็นเพียงที่พักของคนที่ตระกูลมะอาลียเท่านั้น พวกเขาไม่ได้มี
เชื้อสายสืบทอดมาจากสุลต่านองค์ใดเลย ผู้เป็นประมุขแห่งอาณาจักรนี้
คือ นายอนุษะซัน มะอาลีย ผู้ร่ำรวยเป็นเศรษฐีขึ้นมาจากกิจการน้ำมัน
ในสหรัฐอเมริกาสำหรับเอห์เดน ประเทศที่มีเขตแดนอยู่ติดกับอ่าวเปอร์เซียและ
ทะเลทรายรูปอัลคาลิอันกว้างใหญ่ไพศาลซึ่งมีน้ำมันเป็นทรัพยากร
ธรรมชาติหลัก

อนุษะซันเป็นพระสหายสนิทกับสุลต่านไฟซาลมาตั้งแต่ครั้งยังเป็น
เจ้าชาย จึงไม่แปลกที่เขาจะได้สัมปทานขุดเจาะน้ำมันไว้ในครอบครอง
จากนั้นเขาก็ขยายอาณาจักรการค้าไปยังส่วนต่างๆ ของประเทศ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นวงการก่อสร้าง การขนส่งทั้งทางบกและทางน้ำ รวมไปถึงเรื่องการ
ท่องเที่ยวและการโรงแรม

และสิ่งหนึ่งที่โดดเด่นซึ่งทำให้ผู้คนหันมาสนใจท่องเที่ยวในเอห์เดน
นั้น ก็ไม่พ้นอาคารแปลกตาที่มาจากความคิดของอนุษะซันด้วย นั่นคือ
ตึกแฝดสีที่ถูกขนานนามว่าบวรจญ์อัลเอห์เดน ซึ่งแปลว่าหอคอยแห่งเอห์-
เดนนั่นเอง

อาคารทั้งสี่นี้แม้จะไม่สวยงามโดดเด่นอย่างบวรจญ์อัลอาหรับหรือ
บวรจญ์อัลเคาะลีฟะฮ์ของนครดูไบ แต่ก็ได้รับการจัดบันทึกว่าเป็นตึกแฝดสี
ที่สูงที่สุดในโลก ด้วยความสูงสี่ร้อยสี่สิบสี่เมตร แบ่งออกเป็นหนึ่งร้อยสี่
ชั้น และเป็นตึกที่สูงเป็นอันดับที่สิบสามของโลก แกมทั้งสี่ตึกยังมีสกาย-

บริดจ์เชื่อมต่อกันที่ชั้นสี่สิบสี่ โดยมีพื้นทางเดินเชื่อมบางส่วนเป็นกระจกมองลงไปเห็นสวนสาธารณะที่มีภูมิทัศน์สวยงามเบื้องล่าง เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวที่นิยมชมชอบความหวาดเสียวได้ดีอีกด้วย

ความคิดที่ทำให้อนุสะพานสร้างตึกแฝดสี่นี้ เกิดจากการที่ลูกๆ ทั้งสี่เดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศ อะซูล ลูกชายคนโตไปเรียนด้านการบริหารธุรกิจที่ประเทศอังกฤษ ฮัสซันล ลูกชายคนรองไปเรียนวิศวกรรมที่เดียวกัน เช่นเดียวกับการิม ลูกชายคนที่สามซึ่งไปเรียนบริหารธุรกิจเหมือนอะซูล จะผิดแผกก็ตรงที่ลูกชายคนเล็กคือทาริก ไปเรียนวิศวกรรมปิโตรเลียมที่สหรัฐอเมริกาเพียงคนเดียว ทำให้นางฟาติมาห์ผู้เป็นภรรยาของเขาคิดถึงลูกชายทั้งสี่มาก อนุสะพานจึงสั่งให้สถาปนิกและวิศวกรของบริษัทก่อสร้างที่เขาเป็นเจ้าของอยู่ ออกแบบตึกให้เป็นสัญลักษณ์แทนตัวหนุ่มๆ ทั้งสี่ โดยใช้เลขสี่เป็นแนวคิดในการออกแบบ เพราะฉะนั้นตึกจึงมีสี่หลังและมีความสูงสี่ร้อยสี่สิบสี่เมตร แต่ละตึกตั้งชื่อตามลูกชายแต่ละคน เมื่อถึงวันที่พวกเขาจบมา จะได้มาบริหารกิจการทั้งหลายแหล่ที่เขา미อยู่ โดยตึกทั้งหมดสร้างเสร็จและเปิดใช้เมื่อสิบปีที่แล้ว ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่อะซูล ลูกชายคนโตเรียนจบกลับมาพอดี

อะซูลนับได้ว่าเป็นความหวังของอนุสะพานไม่น้อย เพราะตั้งแต่เด็กไม่เคยออกนอกถิ่นอกทางเลย เป็นคนที่เรียนเก่งที่สุด เป็นคนสุขุมและไม่เคยทำให้พ่อกับแม่ผิดหวังเลยสักนิด ผิดกับน้องๆ ที่โลดโผนโจนทะยานกันไปต่างๆ นานาตามแนวทางชีวิตของตัวเอง สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้ผู้เป็นพ่อมาตลอด

เมื่ออะซูลได้ปริญญาโทด้านการบริหารกลับมา เขาก็เข้าทำงานและ

ตั้งใจเรียนรู้งานอย่างเต็มที่ ทำให้ไม่นานก็แบ่งเบาภาระผู้เป็นพ่อไปได้
เยอะทีเดียว

“ปีนี้จะซูลูกก็อายุสามสิบสี่แล้วนะคะ” ฟาติมาห์เอ่ยกับอนุษะชันใน
เช้าวันหนึ่ง ระหว่างการรับประทานอาหารกันตามลำพัง

“แล้วไงหรือ” ประมุขของบ้านละสายตาจากหนังสือพิมพ์ขึ้นมอง
ภรรยา

“ฉันยังไม่เห็นเขามีแฟนเป็นตัวแทนตนเลยนะลึคะ มีแต่คงพวก
ดาราหนังร้องไปออกงาน แต่ละคนก็ดูไม่ได้เลย แต่งตัววับๆ แวมๆ เห็น
แล้วก็ใจหาย”

อนุษะชันฟังแล้วยิ้มอย่างรู้ใจภรรยา “เป็นห่วงเรื่องการแต่งงาน
ของลูกอีกแล้วใช่ไหม”

“จะไม่ให้ห่วงได้ยังไงกันล่ะคะ จะสี่สิบอยู่รวมร่อแล้ว” ฟาติมาห์
ถอนใจเฮือก

“อะไรกัน อีกตั้งห้าหกปีกว่าจะสี่สิบ” อนุษะชันหัวเราะ แต่เมื่อเห็น
ว่าภรรยาไม่ขาดด้วยก็ถอนใจเบาๆ แล้วยื่นมือไปตบหลังมือหล่อนเบาๆ
“ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องคู่ครองของลูกหรอกนะ เพราะฉันมีทางออกเตรียม
เอาไว้ให้แล้ว”

“จริงหรือคะ” ฟาติมาห์ร้องถามด้วยความตื่นเต้น “ยังไงคะ คุณ
จะทำยังไง”

ผู้เป็นสามียิ้มอย่างนึกขื่นในความกระตือรือร้นของภรรยา แต่ก็
เข้าใจ เพราะสิ่งเดียวที่ผู้เป็นแม่ทุกคนหวังคงเป็นเรื่องความมั่นคงในชีวิต
ของลูกๆ

“วันก่อนฉันเพิ่งไปเยี่ยมซาฮีย์มา เธอจำซาฮีย์ได้ไหม”

ฟาติมาห์ทำท่าครุ่นคิด ก่อนจะพยักหน้า “เพื่อนของคุณที่ทำธุรกิจโทรศัพท์เคลื่อนที่นะหรือคะ”

“ใช่ๆ” อุบะฮ์ชันพยักหน้า “ไม่เพียงแต่โทรศัพท์เคลื่อนที่นะ ยังมีเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เคเบิลทีวี แล้วก็สารพัดสารพันไอทีทีเดียว”

“จำได้ค่ะ เขาเป็นอะไรหรือคะถึงต้องไปเยี่ยม เจ็บป่วยเป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าๆๆ” ชายสูงวัยโบกมือ “พอดีฉันเกิดสนใจธุรกิจด้านนี้ซะ ประจวบเหมาะกับซาฮีย์เองก็อยากเพิ่มทุนด้วย เพราะเพิ่งประมูลคลื่นความถี่มาได้ในราคาแพงเอาเรื่องทีเดียว ก็เลยไปเยี่ยมเยียนและลองเจรจา”

“แหม เท่าที่ทำอยู่ทุกวันนี้ยังไม่มากพออีกหรือคะ ทั้งน้ำมัน ทั้งก่อสร้าง ไหนจะทำเรืออีก” ภรรยาค้านใส่ เพราะแม่สามีจะพยายามแบ่งเวลามาอยู่ด้วย แต่ก็ถือว่าน้อยเต็มที ด้วยกิจการมากมามีที่รัดตัว หนำซ้ำยังเผื่อแผ่พันธนาการทางธุรกิจไปถึงลูกชายคนโตจนไม่มีเวลามองหาผู้หญิงมาเป็นคู่ครองอย่างจริงๆ จังๆ อีกด้วย

“โอ้...คุณก็”

ฟาติมาห์ถอนใจ รู้ดีว่าสามีเป็นคนกระตือรือร้นมากแค่ไหน เขาไม่เคยปล่อยให้ตัวเองว่าง ทุกวินาทีของเขาคือการทำงาน บางครั้งเธอก็ต้องทำเป็นหูทวนลมบ้าง เพราะรู้ว่าเขาทำทุกอย่างเพื่อครอบครัว ที่เธออยู่สุขสบายทุกวันนี้ก็ล้วนแล้วแต่มาจากน้ำพักน้ำแรงของเขาทั้งสิ้น

“แล้วไงคะ มันเกี่ยวอะไรกับเรื่องการแต่งงานของอะฮ์ลุลฮัจญ์หรือ”

“เกียวลี” อนุชะชันยิ้ม “บังเอิญฉันเลื้อบไปเห็นรูปครอบครัวบนโต๊ะทำงานของเขา พอฉันได้ถามถึงได้รู้ว่าเขามีลูกสาวคนเดียว ตอนนี้อยู่กำลังจะเรียนจบด้านศิลปศาสตร์จากอังกฤษ ฉันเห็นหน้าตาสะสวยดี ฐานะก็ดี การศึกษาก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าอะซูล ก็เลยทาบตามดู”

“แล้วเป็นไงคะ” ฟาติมาห์ถามอย่างสนใจ

“ซาฮียะมันก็สนใจสิ เพราะถ้าสองตระกูลได้ดองกัน เรื่องธุรกิจมันก็ง่ายขึ้น”

“ธุรกิจอีกแล้ว” ผู้เป็นภรรยาถอนใจ ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องไปทันที “แล้วคุณคุยกับอะซูลหรือยังคะ”

“ยัง” อนุชะชันตอบตามตรง “แต่ก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร อะซูลเป็นคนว่าง่าย ตั้งแต่เล็กก็ไม่เคยทำอะไรขัดใจฉันสักเรื่อง บอกให้ทำอะไรก็ทำ”

“แต่เรื่องครอบครัวเป็นเรื่องใหญ่ ฉันคิดว่าคุณควรถามลูกสักหน่อยไม่ดีหรือคะ”

“จะถามทำไมล่ะ ถามให้ลูกหลอกว่ากำลังดูใจกับใครอยู่อีกหรือไง ก็ปีมาแล้วล่ะ”

“ถึงขั้นนี้แหละ ฉันไม่อยากบังคับลูกมากนักคะ” ฟาติมาห์หน้าเฉือนลง

“ก็ได้ๆ” สามีถอนใจเมื่อเห็นสีหน้าภรรยา ก่อนจะยกไหล่อย่างไม่เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ “แต่คงต้องรอให้ลูกกลับจากประชุมการค้า น้ำมันและจัดการเรื่องซื้อทีมฟุตบอลอะไรนั่นที่อังกฤษเสียก่อน”

“ดีจริง” ฟาติมาห์ยิ้มเป็น ประสานมือใต้คางด้วยแววตาชวนฝัน “ซักอยากเห็นหน้าว่าที่ลูกสะใภ้เสียแล้วสิ”

“มันจะยากอะไรเล่า พรุ่งนี้ฉันจะไปเยี่ยมซาฮียะอีก เธอก็ไปกับฉัน
 แล้วกัน พาแม่สื่อไปด้วย จะได้คุยอะไรให้มันเป็นเรื่องเป็นราวขึ้น ดีไหม
 ล่ะ”

“ดีค่ะ” ภรรยาได้รับคำด้วยความตื่นเต้นที่ได้เห็นหน้าว่าที่ภรรยา
 ของลูกชาย แม้จะเป็นเพียงภาพถ่ายเท่านั้นก็ตาม

๑

อะซูลจดปากกาเซ็นลงไปบนแผ่นกระดาษท่ามกลางเสียงกด
ชัตเตอร์รัวๆ ของเหล่านักข่าวที่อัดแน่นกันอยู่ในห้องแถลงข่าวภายใน
สนามฟุตบอลแอนฟิลด์ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วจับมือกับชายชาวอังกฤษที่อยู่
เคียงข้าง พร้อมรอยยิ้มที่ล้อมด้วยหมวดเคราตัดแต่งอย่างดีซึ่งสะกดให้
โลกของสาว ๆ หยุดหมุนได้ไม่ยาก

แสงแฟลชชูบวบขึ้นราวกับมีคนจุดพลุเฉลิมฉลองเทศกาลสำคัญ
เพราะนักข่าวทุกสำนักในอังกฤษและทั่วโลกล้วนแล้วแต่อยากได้ภาพนี้
ด้วยกันทั้งสิ้น ภาพที่ยืนยันว่า บัดนี้ อะซูล มะอาลีย์ ประธานกรรมการ
บริหารบริษัทมะอาลีย์ปิโตรเลียมแห่งสหรัฐอเมริกาสำหรับเอห์เตน ได้กลายมา
เป็นประธานสโมสรฟุตบอลลิเวอร์พูลคนใหม่แล้ว

ชายหนุ่มให้สัมภาษณ์นักข่าวสองสามประโยคเกี่ยวกับอนาคตของ

สโมสร และการนำเม็ดเงินจำนวนมหาศาลที่นอกเหนือจากเงินห้าร้อยล้านปอนด์ที่เขาใช้ในการซื้อสโมสรมาขยายสนาม และซื้อนักฟุตบอลที่มีความสามารถเข้าทีม เขาให้กำลังใจและคำมั่นแก่ผู้จัดการทีมคนปัจจุบันว่าจะยังไม่มีมีการปลดใครทั้งสิ้น แม้ผลงานจะกำลังย่ำแย่ก็ตาม แต่ขอให้ทำผลงานให้ดีขึ้น ก่อนจะปลีกตัวออกจากห้องแถลงข่าว และถูกกันตัวโดยทีม보디การ์ดไปขึ้นรถลีมูซีนคันใหญ่ออกจากสนามฟุตบอลแอนฟิลด์ มุ่งหน้ากลับโรงแรม

ทันทีที่เปิดประตูห้องพักเข้าไป แสงไฟระบบอัตโนมัติก็สว่างวาบขึ้น เผยให้เห็นห้องอันหรูหรา ประดับตกแต่งด้วยเครื่องเรือนราคาแพง มีภาพวาดสีน้ำมันฝีมือศิลปินชื่อดังระดับโลกประดับอยู่บนผนังด้านหนึ่ง ใต้ภาพมีโซฟาน่าสบายพร้อมเครื่องดื่มหอมกรุ่นวางอยู่บนโต๊ะกลาง อะลูมิเนียมทอดลูกพาดไว้กับผนังโซฟาเดี่ยว ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งแล้วปลดกระดุมพับแขนเสื้อขึ้นมาจนถึงข้อศอก เผยให้เห็นท่อนแขนแข็งแกร่ง ก่อนจะหยิบเครื่องดื่มขึ้นมาดื่ม

“ซาคาโมโม่” เขาพิมพ์ มันทําให้เขาถอนหายใจหลังจากดมกลิ่นหอมฉุนกับลูกช่างมาตลอดวัน “นายรู้ใจฉันเสมอนะ บาซิล”

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ไม่ห่างค้อมศีรษะน้อมรับคำชม เขาหยิบสุทไปแขวนไว้ ก่อนจะเดินกลับมาแล้วใช้นิ้วเลื่อนไปมาบนหน้าจอตैปเล็ตในมือ

“คำนี้ท่านประธานมีนั้ได้รับประทานอาหารกับท่านรัฐมนตรีคลังนะครับ ส่วนพรุ่งนี้เช้าต้องบินไปลอนดอนเพื่อเข้าพบท่านนายกฯ ผมเตรียมชุดสำหรับสองงานไว้ให้ท่านแล้ว”

อะซูลพยักหน้า นึกรำคาญความเป็นทางการของบาซิล ที่แม้จะอยู่กันตามลำพังก็ยังทำเหมือนเจ้านายกับลูกน้องอย่างเคร่งครัด แม้จะเคยเป็นเพื่อนเล่นหัวกันมาตั้งแต่เล็กก็ตาม

“หลังจากพบท่านนายกฯ แล้ว มีอะไรต่อไหม”

“ไม่มีครับ วางไปจนถึงวันจันทร์”

อะซูลยิ้ม “ได้ตัวเซลซีแข่งกับอาร์เซนอลมาหรือยัง”

“ได้แล้วครับ” บาซิลพยักหน้าเครียดๆ “ความจริงผมจองห้องวีไอพีให้ก็ได้นะครับ ท่านประธานไม่เห็นต้องไปนั่งตัวราคาถูกแบบนั้นเลย”

“นั่งดูบอลกับพวกนายมันจะสนุกอะไร” อะซูลหัวเราะ เพราะเคยนั่งเชียร์บอลในห้องวีไอพีแล้ว มันก็ไม่ต่างอะไรกับการดูฟุตบอลที่บ้านคนเดียว ทั้งบาซิลทั้งพวกบอดีการ์ดไม่มีใครสนใจเกมในสนามสักคน พวกเขาเอาแต่ระแวดระวังภัย จนเขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนบ้าที่กระโดดโลดเต้นอยู่คนเดียวยามที่ทีมโปรดทำประตูได้ โดยมีคนอื่น ๆ ยืนนิ่งเป็นรูปปั้นอยู่รอบตัว สู้ลงไปเฮฮากับพวกแฟนบอลไม่ได้สักนิด

อะซูลชื่นชอบกีฬาฟุตบอลมาตั้งแต่เด็ก เขาติดทีมโรงเรียนในตำแหน่งศูนย์หน้า และได้เป็นกัปตันทีมของมหาวิทยาลัยด้วย บางครั้งเขาก็นึกอยากจริงจังกับการเป็นนักเตะอาชีพ แต่เขารู้ดีว่าพ่อของเขาต้องไม่อนุญาตแน่ เมื่อเรียนจบจึงจำต้องทิ้งความฝันของตัวเองไปแล้วเข้าบริหารงานช่วยพ่อในทันที

แต่ถึงกระนั้นอะซูลก็ยังหาเวลาดูบอลเสมอ โดยเฉพาะเวลาที่ทีมโปรดอย่างลิเวอร์พูลแข่ง เขาไม่เคยพลาดเลยสักแมตช์ แม้จะเหนื่อยจนต้องนั่งสัปหงกหน้าจอโทรทัศน์ก็ตามที

จนกระทั่งในช่วงหลายปีมานี้ เขาเห็นว่ามีความเหมาะสมจากทั่วทุกมุมโลกเข้ามาจับจองเป็นเจ้าของทีมฟุตบอลในอังกฤษกันเป็นจำนวนมาก เริ่มจาก โรมัน อับราโมวิช มหาเศรษฐีน้ำมันชาวรัสเซียที่เข้าซื้อหุ้นสโมสรฟุตบอลเชลซีในปี ๒๐๐๓ และพัฒนาสโมสรแห่งนี้ให้ก้าวขึ้นเป็นยักษ์ใหญ่แห่งวงการฟุตบอลได้สำเร็จ หลังจากนั้นก็มีคนเข้าไปลงทุนกันมากมาย เช่น มัลคอล์ม เกลเซอร์ นักธุรกิจชาวอเมริกันที่ซื้อทีมแมนเชสเตอร์ยูไนเต็ด ชีคมานซูร์แห่งสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ที่ตัดสินใจซื้อทีมแมนเชสเตอร์ซิตีต่อจากนักธุรกิจชาวไทย ทำให้อะฮ์ดุลเลาะห์เกิดแรงบันดาลใจอยากเป็นเจ้าของสโมสรฟุตบอลสักแห่ง ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของตัวเองล้วนๆ เข้าทำนองที่ว่า ไม่ได้เป็นนักฟุตบอลในทีม ก็เป็นเจ้าของนักฟุตบอลมันทั้งทีมไปเลย

และทีมที่เขาไฝฝั้นจะเป็นเจ้าของก็คือทีมลิเวอร์พูล ทีมโปรดของเขานั่นเอง

นับจากนั้นเขาก็หาช่องทางที่จะครอบครองสโมสรแห่งนี้ให้ได้ กระทั่งเจ้าของสโมสรรายเดิมประสบปัญหาทางด้านธุรกิจ เขาจึงส่งคนเข้าเจรจาขอซื้อหุ้นต่อทันทีด้วยวงเงินถึงห้าร้อยล้านปอนด์ ซึ่งเป็นเม็ดเงินที่เรียกได้ว่าไม่ทำให้ชนหน้าแข้งเขาร่วงได้ด้วยซ้ำ

“ไม่มีอะไรแล้วใช่ไหม” อะฮ์ดุลเลาะห์ถามเลขาฯ คนสนิท

“เอ่อ...ท่านประธานต้องการคูปองไปงานเลี้ยงคืนนี้ไหมครับ”

เขานิ่งคิด ก่อนที่ภาพใบหน้าและดวงตาของนักร้องสาวชื่อดังคนหนึ่งจะผุดขึ้นในสมอง หล่อนเดินทางไปเอท์เดนเมื่อสัปดาห์ที่แล้วเพื่อไปเปิดคอนเสิร์ตที่ลานกลางแจ้งระหว่างหมู่ตึกแฝดสีของเขา ในฐานะ

เจ้าของสถานที่ เขาได้ทำความรู้จักกับหล่อนและสานสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งตลอดคืน หล่อนเป็นผู้หญิงที่วิเศษมาก แม้จะเล่นคอนเสิร์ตมาค่อนข้างแต่ก็ยังตอบสนองเขาได้อย่างเต็มที่ คราวนี้เขามีโอกาสมาเยือนบ้านเกิดของหล่อนบ้าง บางทีอาจได้สานสัมพันธ์กันต่อ เขาอยากรู้กันว่าหล่อนจะทำให้เขาหยุดอยู่ที่หล่อนได้หรือเปล่า

“แคทเธอริน”

บาชิลเลิกคิ้ว “แคทเธอริน วูดส์ หรือครับ”

“ใช่” อะซูลพยักหน้า “นายช่วยติดต่อเธอ แล้วส่งคนไปรับเธอที่ะตอนนี้ฉันขอพักผ่อนสักสิบ หลังงานเลี้ยงค่านี้นคงมีอะไรให้ทำยาวแน่ๆ”

“ครับ” เลขาฯ หนุ่มค้อมศีรษะ ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

อะซูลลุกจากโซฟาเดินไปเข้าห้องน้ำ เขาหยุดยืนหน้ากระจก ลูบหนวดเคราที่ตัดแต่งอย่างดียวกระหิ่ใจ มันช่วยเสริมความเคร่งขรึมให้เขาได้เป็นอย่างดี เขาไว้มันมาตั้งแต่เริ่มทำงานเพราะอยากให้ลูกน้องยำเกรง จนบัดนี้มันกลายเป็นสัญลักษณ์ของเขาไปเสียแล้ว

ชายหนุ่มยิ้มอย่างนึกขื่นเมื่อคิดขึ้นมาได้ว่า หนวดเครานี้กลับส่งผลอีกอย่างต่อบรรดาผู้นอน เพราะพวกหล่อนชอบลูบไล้มันเล่นราวกับเขาเป็นสัตว์เลี้ยงขนฟู

เขาส่ายหน้าก่อนจะถอดเสื้อเชิ้ตโยนใส่ตะกร้าใต้เคาน์เตอร์ เผยให้เห็นร่างกายที่อุดมด้วยมัดกล้ามเนื้อสวยงาม แม้งานจะรัดตัว แต่เขาก็ไม่ลืมหูละเอาใจใส่ตัวเอง เขาเข้ายิมวันละสองสามชั่วโมง รับประทานอาหารที่ถูกหลักโภชนาการ และออกกำลังกายที่ว่างเว้นจากคามกริชาในยามค่ำคืน มันทำให้ร่างกายของเขาสมส่วน และทำให้เขารู้สึกมั่นใจในการ

พบปะผู้คน โดยเฉพาะหญิงสาว

ชายหนุ่มยิ้ม ปลดเปลื้องเสื้อผ้านเปลือยเปล่า จากนั้นก็เดินไป
ใต้ฝักบัว เปิดก๊อกให้น้ำเย็นชำระร่างกายบิกินีของตัวเอง สบู่กลิ่น
หอมถูกซึบลงไปทั่วร่าง ไม่นานเนื้อตัวของเขาก็คลายความตึงเครียดและ
อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้ เขาเอื้อมมือไปหยิบผ้ามาเช็ดตัวแล้ว
พันรอบเอวไว้ ก่อนจะเดินออกจากห้องน้ำ

อะซูลเหลือบดูนาฬิกาบนผนัง ยังมีเวลาพักผ่อนสักสองสามชั่วโมง
ให้ร่างกายได้ฟื้นตัวจากการเดินทางข้ามทวีป จึงเดินไปล้มตัวนอนบน
เตียงนุ่ม แต่ยังไม่ทันข่มตาหลับ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน

เป็นสายที่ไม่รับไม่ได้ด้วยสิ

อะซูลถอนหายใจ เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือซึ่งเป็นเบอร์
ส่วนตัวมารับ “อัสลามมู อะลัยกุม...คุณแม่”

“อัสลามมู อะลัยกุม อะซูล” คนปลายสายตอบกลับด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน “งานเป็นไบบ้างจ๊ะ”

“ดีครับ ทุกอย่างราบรื่นดี ทั้งเรื่องงานของคุณพ่อและงานของผม”

“ดีแล้วจ๊ะ”

“น้ำเสียงคุณแม่ดูอารมณ์ดีจังเลยนะครับ มีเรื่องอะไรดีๆ จะเล่า
ให้ผมฟังหรือเปล่า”

“มีสิจ๊ะ”

“เรื่องอะไรหรือครับ”

“วันนี้แม่กับพ่อเดินทางไปเยี่ยมคุณซาฮียะมา ลูกจำคุณอาซาฮียะได้
ใช่ไหม”

“จำได้สิครับ ที่โทร. อยู่ที่นี่ก็เครือข่ายของเขานี่ครับ” เขาหัวเราะ
 “คุณพ่อไปคุยเรื่องธุรกิจสื่อสารกับคุณอาซาฮียี่ใช้ไหมครับ เห็นเปรยๆ
 ว่าสนใจจะลงทุนเพิ่ม แต่เอ๊ะ...”

อะซูละซังก เพราะปรกติแม่ไม่เคยยุ่งเรื่องธุรกิจเลย ท่านเป็น
 แบบอย่างของแม่บ้านที่ดี และก็เป็นที่นั่นจริงๆ

“แล้วทำไมคุณพ่อถึงพาคุณแม่ไปด้วยล่ะครับ”

“ก็เรื่องเดียวกับที่แม่โทร. มาบอกลูกนี่แหละ”

“เรื่องอะไรหรือครับ” อะซูลถามด้วยความสนใจ

ผู้เป็นแม่หัวเราะคิกคัก น่าแปลกที่มันทำให้เขารู้สึกหวนใจขึ้นมา
 ตึงๆ จนกระทั่งท่านเอ่ยปากขึ้นมาเท่านั้นแหละ เขาก็ถึงบางอ้อทันที

“จะเรื่องอะไรเสียอีกล่ะ ก็เรื่องไปสู่ขอเจ้าสาวให้ลูกนั่นสิ”

“สู่ขอ?” เขาทวนคำ ดวงตาเบิกโพลง

“ใช่จ๊ะ” ฟาติมาห์ตอบ “ความจริงพ่อเขาบอกว่าจะบอกลูกเอง แต่
 พ่อแม่ไปเห็นรูปของหนุออบียะฮ์และได้คุยกับแม่ของเธอ แม่ก็อดใจไว้
 ไม่ไหว ต้องโทร. ทางไกลมาบอกลูกนี่แหละ”

“ตะ...แต่คุณแม่ครับ คือ...”

“หนุออบียะฮ์ทั้งสวย ฐานะทางบ้านก็ดี การศึกษาก็สูง แม่ว่าถ้าลูก
 เห็นต้องชอบแน่เลย แม่ว่าสวยกว่าพวกสาวๆ ที่ลูกควงออกงานหลายๆ
 คนเสียอีกนะ” ฟาติมาห์ไล่มาเป็นชุดๆ ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้ค้าน

หลังจากนั้นคุณสมบัติต่างๆ ของผู้หญิงที่เขาไม่เคยเห็นหน้าค่าตา
 เลยก็ประเดประดังเข้าไปสู่เขานานกว่าสิบนาที อะซูลได้แต่นอนฟังอย่าง
 จำใจ เพราะไม่กล้าขัดความสุขของแม่ จนได้รู้ว่าหญิงสาวนามออบียะฮ์

คนนี้เป็นลูกสาวคนเดียวของนักธุรกิจเครือข่ายโทรคมนาคมชื่อดังของ
เอห์เดน แม่เป็นคนไทย ซึ่งอบรมบ่มนิสัยให้เธอกลายเป็นคนเรียบร้อย
ว่านอนสอนง่าย เก่งงานบ้านงานเรือนทุกอย่าง แถมยังเรียนเก่ง ตอนนี้อยู่
กำลังทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโทด้านศิลปศาสตร์อยู่ที่มหาวิทยาลัยเคม-
บริดจ์เสียด้วย

ภาพของหญิงสาวอาหรับที่สวมเสื้อกระโปรงมิดชิด มีฮิญาบคลุม
ศีรษะ สวมแว่นหนาเตอะผุดขึ้นมาในสมองเขาทันที ทำเอาเขาถึงกับต้อง
ยกมือขึ้นนวดขมับกันเลยทีเดียว

“เป็นไงล่ะ”

“เอ่อ...กะ...ก็ดีครับ” อะซูลตอบอย่างเสียมิได้ ซึ่งอันที่จริงก็ไม่ใช่
เรื่องแปลกใหม่อะไร เพราะเขาไม่เคยขัดใจแม่ได้เลยสักครั้ง โดยเฉพาะ
พ่อที่แทบจะขีดเส้นให้เขาเดินด้วยซ้ำ

“ถ้าอย่างนั้นหลังจากลูกกลับมา เราคงต้องมาคุยเรื่องนี้กันจริงๆ
จังๆ แล้ว แม่จะไม่ยอมให้ลูกบ่ยเบี่ยงว่ากำลังดูใจกับคนไหนคนนี้อีกแล้ว
เข้าใจไหม”

อะซูลสะดุ้ง เพราะคำถามสุดท้ายเหมือนเป็นคำขู่กลายๆ เขาได้แต่
ยิ้มเจื่อนให้ตัวเอง ตกปากรับคำแม่ไปทั้งที่ในใจคิดค้าน

ให้ตายสิ เขาไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าค่าตาผู้หญิงคนนั้นด้วยซ้ำ

“รอปียะฮ์” เขาทวนชื่อหล่อนซ้ำไปซ้ำมาอย่างว่าุ่นใจ ก่อนจะ
ถอนใจในที่สุด เพราะคิดว่าบางทีการแต่งงานกับหล่อนอาจไม่ได้เลวร้าย
อย่างที่คิดก็ได้

ท่ามกลางแสงสีสว่างไสวภายในห้องจัดเลี้ยงของโรงแรม อะซูลดูจะโดดเด่นที่สุดในหมู่คนที่คลาคล่ำกันอยู่ภายในนั้น เพราะไม่เพียงเขาจะมีรูปร่างสูงใหญ่ แต่ชุดกันดูราสีขาวสะอาดกับกูปิยะห์ลายตารางหมากรุกสีแดงที่คลุมศีรษะยังขับเน้นให้เขาดูแตกต่างอย่างมีเอกลักษณ์ แกมหญิงสาวที่เดินเคียงคู่กับเขาก็ยังเป็นนักร้องชื่อดังของอังกฤษอีกด้วย แม้ชุดที่หล่อนสวมใส่จะดูวาบหวีว ชัดกับชุดเครื่องขรีมเป็นทางการของเขา แต่ความมีชื่อเสียงของหล่อนก็ช่วยเสริมความโดดเด่นให้เขาได้ไม่น้อย

แคทเธอรีน วูดส์ สวมชุดราตรียาวสีดำประดับด้วยเกล็ดเพชรระยิบระยับ ออกเลื้อยที่คว้านลึกทำให้เห็นร่องอกอะร่าอรัมได้อย่างเต็มตา ส่วนด้านหลังก็เว้าลึกจนเกือบถึงบั้นท้ายงามอน เผยให้เห็นแผ่นหลังเนียนละเอียดน่าสัมผัส

อืม...นั่นทำให้อะซูลแทบจะอยากไถ่ถามเลี้ยงจบลงโดยเร็วเสียเหลือเกิน

“คุณสวยมากเลยนะคำนี้”

นักร้องสาวยิ้ม “แต่คงสวยพอจะตรึงคุณได้แค่คืนเดียว”

“คุณกำลังประชดผมหรือ” เขาเลิกคิ้ว

หล่อนหน้าอ “หลังจากคืนนี้ที่เฮอร์เด็น คุณก็ไม่ติดต่อฉันอีกเลย”

อะซูลรู้สึกอารมณ์สะดุดเล็กน้อย สัญชาตญาณบอกเขาว่าหล่อนเริ่มเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ต้องการครอบครองเขาเอาไว้คนเดียวแล้ว แต่ความสวยเซ็กซี่ของหล่อนก็ทำให้อารมณ์สะดุดนั้นจางหายไป บางทีหล่อนอาจทำให้หัวใจเขาหยุดที่หล่อนก็ได้

และไม่แน่ว่าหล่อนอาจเป็นคนที่ทำให้เขาหลุดพ้นจากบ่วงคล้องชีวิต

ที่พ่อกับแม่จะนำมาพันนาการเขาด้วยก็ได้

“งานผมยุ่งมาก ผมให้บาสิลโทร. หาคุณสองสามครั้ง ว่าจะชวนคุณ ดินเนอร์ แต่คุณก็ติดงาน”

“ฉันแค่อยากให้คุณโทร. มาเอง ฉันไม่ใช่สินค้าน่าดีลเวอร์ที่คุณจะให้ ลูกน้องโทร. สั่งได้นะคะ”

เขาหัวเราะกับคำเปรียบเปรยของหล่อน “ผมขอโทษ เอาเป็นว่า ต่อจากนี้ผมจะขตใช้ให้คุณอย่างสามสทีเดียว”

“ให้มันแน่เถอะค่ะ” หล่อนเดินใส่เขา

ชายหนุ่มยิ้ม ยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นแตะริมฝีปาก แต่ยังไม่ทันดื่ม ก็ต้องชะงักเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นร่างระหงตรงมุมห้อง ใบน้าของ หล่อนงดงามเกินบรรยาย ผมดำลึบดัดเป็นลอนสวยสยายลงกระจายทั่ว แผ่นหลัง หล่อนอยู่ในชุดเดรสทางปลาสีชมพูรูป เผยให้เห็นทรวดทรง องค์เอวย้าวนใจจนเขาแทบลืมนึกถึงผู้หญิงทุกคนบนโลกนี้ไปเลย โดยเฉพาะ คนที่ยืนเคียงข้างกายในเวลานี้

“มองอะไรคะ”

อะซูลสะดุ้ง แล้วหันไปยิ้มให้คนถาม “เปล่าครับ”

แคทเธอรินชะง่อมองไป พาให้เขาต้องหันไปมองตามด้วยความ อยากเห็นผู้หญิงคนนั้นอีก ทว่าหล่อนหายตัวไปแล้ว เขากวาดตามองไป ทั่วห้อง แต่ผู้คนมากมายทำให้การมองหาผู้หญิงตัวเล็กๆ ลักคนนั้นยาก ลำบากเต็มที

“ผมขอตัวไปห้องนำสักครู่จะครับ”

“ค่ะ” หล่อนตอบรับ แต่แววดาตุเหมือนกำลังจับผิดเขา ซึ่งเขา

ไม่ชอบเลย

อะฮูลผละจากหล่อน ระหว่างเดินไปห้องน้ำก็กดโทรศัพท์เรียก
บาซิล พร้อมกับสอดสายตามองหาหญิงสาวชุดชมพูคนนั้นไปด้วย

“ครับ ท่านประธาน” บาซิลส่งเสียงมาตามสาย

“มีผู้หญิงคนหนึ่งสวมชุดเดรสทางปลาสีชมพูอยู่ในงาน ฉันต้องการ
รู้ว่าเธอเป็นใคร”

“อ่า...ครับ”

ชายหนุ่มตัดสายหลังจากได้ยินคำตอบรับ จากนั้นก็เก็บโทรศัพท์
แล้วเดินกลับไปหาแคทเธอริน ระหว่างนั้นก็ยังไม่วายสอดสายตามองหา
หญิงสาวชุดชมพูคนนั้น อดนึกแปลกใจตัวเองไม่ได้ว่า ทำไมผู้หญิง
คนนั้นถึงทำให้เขารู้สึกติดตาตรึงใจได้เพียงแวบเดียวที่เห็นแบบนี้

บาซิลเดินไปทั่วงานเพื่อมองหาหญิงสาวที่สวมชุดเดรสทางปลาสีชมพู
อย่างที่อะฮูลบอก แต่เดินจนทั่วแล้วก็ยังไม่พบ จนกระทั่งคนเริ่มทยอย
กันออกจากงาน เขาจึงคิดว่าหล่อนอาจกลับไปแล้วก็ได้

ชายหนุ่มยังคงมองหาอยู่อีกสักพักจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีหญิงสาว
คนที่ว่าอยู่ในงานแน่ๆ จึงพยายามคิดหาวิธีที่จะหาตัวหล่อนให้ได้ เพราะ
งานที่อะฮูลมอบหมาย ไม่เคยมีครั้งไหนที่เขาทำไม่ได้ จะดีจะเลวก็ต้องมี
ผลงานให้เจ้านายเห็น

แล้วบาซิลก็เลิบบไปเห็นกล้องวงจรปิด เขาจึงคิดว่าถ้าหล่อนอยู่ใน
งานจริง ก็ต้องผ่านการลงทะเบียนตรงทางเข้า และที่นั่นก็มีกล้องวงจรปิด
อยู่เช่นกัน

เขาเดินตรงไปที่โต๊ะลงทะเบียน แล้วเชิญเจ้าหน้าที่รับลงทะเบียนไปที่ห้องควบคุมกล้องวงจรปิด เจ้าหน้าที่ในห้องให้ความร่วมมือแก่เขาเป็นอย่างดี เพราะเป็นคนประสานงานกับท่านรัฐมนตรี จึงได้สิทธิพิเศษ

เจ้าหน้าที่เปิดเทปให้บาซิลกับเจ้าหน้าที่ลงทะเบียนดูตั้งแต่เริ่มงานจนกระทั่งมีหญิงสาวในชุดเดรสหางปลาสีชมพูเดินเข้ามาลงทะเบียน

บาซิลไม่แปลกใจเลยที่อะซูลสั่งให้เขาทำอะไรแบบนี้ เพราะหญิงสาวที่เขาเห็นเป็นคนสวยมาก หล่อนมีผมยาวสีดำกลับเป็นลอนสวยและมีทรวดทรงองค์เอวงดงามราวกับเทพธิดาจุติลงมาจกสวรรค์ชั้นฟ้าเลยทีเดียว

“ผู้หญิงคนนี้” เขาชี้ไปที่หล่อน

เจ้าหน้าที่ควบคุมรีบหยุดภาพทันที เพื่อให้เจ้าหน้าที่รับลงทะเบียนได้ดูอย่างชัดเจน

“อ้อ ผมจำได้ครับ เธอเป็นนักศึกษา มาขอสัมภาษณ์ท่านรัฐมนตรีครับ”

“เธอชื่ออะไร”

“ลักครูนะครับ” ชายหนุ่มยกสมุดรายชื่อในมือขึ้นมาเปิด แล้วใช้นิ้วไล่หารายชื่อไปที่ละบรรทัด “เจอแล้วครับ นี่ครับ”

“อลิซ ร็อบบินส์” บาซิลอ่านและทวนชื่อซ้ำไปซ้ำมาราวกับจะจำให้ขึ้นใจ

“จากจดหมายแนะนำตัว เธอเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ครับ”

“เคมบริดจ์” เขาทวนคำ “ช่วยพริ้นต์รูปนี้ออกมาให้หน่อยได้ไหม

ครับ”

“ได้ครับๆ” เจ้าหน้าที่ห้องควบคุมรีบตอบรับ แล้วพรินต์รูปของ หล่อนออกมาให้

บาซิลคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กน้อยเป็นการขอบคุณเจ้าหน้าที่ทั้งสองที่ ช่วยเหลือ ก่อนจะปลีกตัวเดินออกมายังที่ปลอดภัย แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาต่อสาย

“สวัสดีเดวิด” เขากรอเสียงลงไปเมื่อมีคนรับ “ผมบาซิลนะ ผมมีอะไรอยากให้คุณช่วยสักหน่อย”

“โอ้ ยินดีมากครับ คุณบาซิลต้องการอะไรบอกผมได้เลยครับ”

“ผมอยากได้ประวัติของ อลิซ ร็อบบินส์ เธอเป็นนักศึกษาจาก เคมบริดจ์ คุณพอจะหาให้ได้ไหม”

“คุณบาซิลจะเอาเมื่อไรครับ”

“ก่อนแปดโมงเช้า”

“เอ่อ...” ปลายสายคราวเบาๆ อย่างลังเล แต่ในที่สุดก็ตอบรับ “ได้ครับ”

“ขอบใจมาก” บาซิลเอ่ย แล้วจึงวางสายอย่างโล่งใจ

เสียงโทรศัพท์ที่แผดร้องขึ้นทำให้อะซูลสะดุ้งตื่น เขาเอื้อมมือไปคว้าหาโทรศัพท์ท่ามกลางความมืดสลัวและเสียงคราวประท้วงอย่าง ง่วงงุนของหญิงสาวที่กำลังนอนแนบกับลอนหน้าท้องเขาอยู่

เขาเหลือบมองหล่อนเล็กน้อย ผมสีแดงยาวสลวยของหล่อนสยาย เต็มอกเขา แผ่นหลังขาวเนียนและบั้นท้ายดินระเบิดกลมกลิ้งปลุกเร้า

อารมณ์ของเขาให้กระเจิงได้ทุกที่ที่มอง

“ท่านประธานครับ”

“ว่าไปบาซิล” เขาเอ่ยเสียงแปร่งพร่า แล้วกระแอมเบาๆ

“อีกหนึ่งชั่วโมงท่านต้องบินไปลอนดอนแล้วนะครับ”

ชายหนุ่มยกมือข้างหนึ่งขึ้นบีบขมับ “ให้ตายสิ นี่มันกี่โมงแล้ว”

“เกือบแปดโมงเช้าแล้วครับ”

“ตกลง ฉันจะรีบออกไป” อะซูลตอบ แต่ก่อนจะวางสายเขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ “อ้อ...เรื่องที่ให้ทำเมื่อคืนเป็นไงบ้าง”

“ได้ประวัติเธอมาแล้วครับ แต่ผมคิดว่าท่านอาจอยากดูด้วยตัวเอง”

“ก็ได้” เขابอกก่อนจะวางสายไป เพราะอย่างน้อยเขาก็จะารู้แล้วว่าหล่อนเป็นใคร

อะซูลประคองร่างปวกเปียกของแคทเธอรีนออกจากร่างของเขาเมื่อหล่อนนอนหงาย ปทุมกันฉาบใหญ่ก็ปรากฏต่อสายตา เขากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ รู้สึกยากที่จะลุกจากเตียงโดยไม่ปฏิบัติกรล่ำรักกับหล่อนอีกสักครั้ง

“จะไปไหนคะ” หล่อนส่งเสียงอู้ๆ คว่ำเอนเขาไว้ทั้งที่ดวงตายังหลับปริ้ม

“ผมต้องบินไปลอนดอน”

“เครื่องบินส่วนตัวไม่ใช่หรือคะ ไม่เห็นต้องรีบ” หล่อนคล้อยแขนกับต้นคอเขาแล้วดึงเข้าหา ดวงตาหวานหวมเปิดปริ้มขึ้นเล็กน้อย

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ อย่างรู้สึกขื่นที่แม่หล่อนจะอ่อนแรงจนแทบ

ลืมตาไม่ขึ้น ก็ยังอยากวิ่งเขาเอาไว้ด้วยความปรารถนาอันล้นลึก

“เครื่องบินส่วนตัวก็ต้องมีตารางการบินนี้ครับ บินขึ้นบินลงตามใจไม่ได้...คุณก็รู้” เขาบิบบมูกโด่งของหล่อนเบาๆ “เอาเป็นว่าคุณพักผ่อนเถอะ ผมอนุญาตให้ใช้ห้องนี้จนกว่าคุณจะพอใจ”

แคทเธอรินพยักหน้าหงึกๆ กิจกรรมเมื่อคืนคงทำให้หล่อนหมดแรงที่จะยื้อเอาไว้ อะซูลขยับลุกขึ้น เดินเปลือยเปล่าเข้าห้องน้ำ อาบน้ำให้ร่างกายสดชื่น ก่อนจะแต่งตัวด้วยชุดกันดูราตัวใหม่แล้วออกจากห้องขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นดาดฟ้าซึ่งบาซิลยืนคอยอยู่แล้วพร้อมเฮลิคอปเตอร์ลำใหญ่

ทั้งคู่เดินไปขึ้นเฮลิคอปเตอร์ เมื่อนั่งประจำที่แล้วบาซิลก็ส่งแฟ้มให้เขาแทบไม่ต้องเปิดก็รู้ได้ว่ามันคือแฟ้มอะไร พอเปิดแฟ้มออก เขาก็ตะลึงเมื่อเห็นภาพเธอคนนั้นเต็มหน้ากระดาษเอสสี่ เป็นภาพที่ไม่คมชัดนัก เพราะถ่ายมาจากกล้องวงจรปิดในงานเลี้ยงเมื่อคืน

“ใช้คนนี้ไหมครับ” บาซิลถามแข่งกับเสียงเครื่องยนต์ที่ดังกระหึ่มข้างหูเขา

อะซูลพยักหน้า

“ผมเดินหาเธอทั่วงานก็ไม่พบ เลยไปที่ห้องควบคุมกล้องวงจรปิดให้เขาพริ้นต์ภาพนี้มา เลย์รู้ว่าเธอลงทะเบียนเข้างานในนาม อลิซ ร็อบบินส์ครับ เธอเป็นนักศึกษาจากเคมบริดจ์ มาสัมภาษณ์ทำนัฏฐมนตรีเพื่อลงในวิทยานิพนธ์สำหรับจบครับ”

เขากวาดตามองประวัติการเรียนของหล่อน...ศิลปศาสตรั์ เคมบริดจ์

น่าแปลกที่หล่อนทำให้เขานึกถึงว่าที่ภรรยาที่พ่อแม่ทำให้ขึ้นมา
สองคนนี้อาจรู้จักกันได้

“หน้าตาเหมือนคนเอเชียนะ”

“อเล็กซ์ ร็อบบินส์ เป็นพ่อเลี้ยงของเธอครับ เธอเป็นลูกติดมารดา
ชาวมาเลย์ ประวัติของเธอก็แค่นี้ เธอไม่ค่อยใช้เฟซบุ๊ก ไม่มีอินสตาแกรม
เลยตามหายากสักหน่อย”

“แต่ก็ไม่เหลือบอกว่าแรงนายนะ” อะซูลพยักหน้ารับรู้ จ้องมอง
ภาพของหล่อนอย่างพิศวง “น่าสนใจจริงๆ”

“อืม...ก็ที่น่าสนใจครับ ถ้า...”

เขาหันไปมองเลขาฯ ส่วนตัวทันที “ถ้าอะไร”

“เธอมีคู่หมั้นแล้วครับ ทั้งคู่วางแผนแต่งงานกันหลังจากเรียนจบ”

อะซูลชะงัก โลกเหมือนจะถล่มทลายลงมาต่อหน้าเมื่อรู้ว่าหล่อน
มีเจ้าของแล้ว ยังนึกแปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกันที่รู้สึกอะไรกับหล่อน
มากมายขนาดนี้ ทั้งๆ ที่เพิ่งเห็นหน้าหล่อนเพียงสัปดาห์เดียว ยังไม่ทัน
คุยอะไรกันเลยสักคำด้วยซ้ำ

แต่ทุกอย่างคงจบแล้วจริงๆ ถึงเขาจะอยากทำความรู้จักหล่อนมาก
แค่ไหนก็ตาม เขาก็ไม่อยากทำร้ายใครด้วยการแย่งชิงของรักของหวง
ของคนอื่นมาเป็นของตัวเอง

ชายหนุ่มปิดแฟ้มลงแทบจะทันทีแล้วโยนมันคืนให้บาซิล จากนั้นก็
เบือนหน้าหันไปมองห้องฟ้าที่ปกคลุมไปด้วยเมฆครึ้ม ก่อนจะถอนหายใจ
อย่างหนักหน่วงกับความรู้สึกผิดหวังเล็กๆ ในครั้งนี้

๒

หลังจากพบปะนายกรัฐมนตรีอังกฤษแล้ว อะซูลก็เข้าพักที่โรงแรมเคนซิงตันบนถนนควีนส์เกต เมื่อมีเวลาส่วนตัว เขาจึงเดินเข้าห้องน้ำแล้วปลดเปลื้องเสื้อผ้าลงแช่น้ำในอ่างที่บาซิลเตรียมไว้ให้อย่างรู้ใจ การแช่น้ำอุ่นช่วยให้เขาผ่อนคลายจากอาการแผ่นหลังและไหล่ตึงเครียดจากการจัดระเบียบร่างกายอย่างเคร่งครัดระหว่างเจรจาธุรกิจ

บาซิลเตรียมชาคาโมไมล์เอาไว้ตรงขอบอ่างเหนือศีรษะ พร้อมกับสูจิบัตรการแข่งขันฟุตบอลพรีเมียร์ลีกระหว่างเชลซีกับอาร์เซนอล เขาดื่มด่ำกับความอบอุ่นที่โอบล้อมร่างเปลือยเปล่า พร้อมกับจิบชาชั้นดีและศึกษาแผนการเล่นและนักเตะแต่ละคนอย่างมีความสุข พอได้เวลาจึงลุกขึ้นหยิบผ้ามาเช็ดตัวแล้วพันรอบเอวไว้ ก่อนจะเดินไปหน้ากระจก

อะซูลลูบไล้หนวดเคราอย่างใช้ความคิด จนในที่ที่สุดก็ตัดสินใจหยิบ

ครีมโกนหนวดอย่างดีที่ทางโรงแรมเตรียมไว้ให้ขึ้นมาบีบใส่มือแล้วละเลงจนรอบปาก ทำให้ใบหน้าที่เคยรกรักครีมด้วยหนวดเคราเต็มไปด้วยฟองสีขาว ก่อนจะหยิบมีดโกนขึ้นมาเกะห่อพลาสติกออก แล้วเริ่มปาดคมมีดไล่จากลำคอกขึ้นไปจนถึงปลายคางซ้าๆ

ระหว่างที่ใช้สมาธิไปกับการโกนหนวดเครา อะชูลกลับคิดไปถึงหญิงสาวในชุดเดรสหางปลาที่พบเมื่อคืน หล่อนทำให้เขาแปลกใจตัวเองไม่น้อย เพราะทั้งที่หล่อนมีเจ้าของแล้ว และเขาก็เห็นหล่อนเพียงแวบเดียว แต่ทำไมถึงอดคิดถึงอยู่ตลอดเวลาไม่ได้ หนาซ้าใบหน้างดงามของหล่อนกลับตติตาตรึงใจเขาจนแทบจะเห็นหล่อนอยู่ทุกที่ด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มสะบัดหน้าไล่ความคิดนั้นออกจากหัว ได้ริมฝีปากของเขาเกลี้ยงเกลาแล้ว เขาก็ล้างครีมออกจากใบมีด แล้วค่อยๆ จดคมมีดลงบนผิวหนังใต้จมูก ก่อนจะปาดหนวดที่ไวมาหลายปีออกจนไม่เหลือแม้แต่ต่อ ไม่นานใบหน้าคมเข้มของเขาก็ปราศจากหนวดเครารกรักเหมือนเช่นเคย

อะชูลหรีตามองตัวเองอย่างไม่คุ้น ภาพที่สะท้อนในกระจกดูเหมือนเป็นคนละคน เขาหยิบไล่ปลายคางอีกครั้ง ก่อนจะหยิบผ้ามาเช็ดคราบครีมออก ขยิบตาให้ตัวเองหนึ่งครั้งแล้วออกจากห้องน้ำไปแต่งตัวด้วยชุดลำลองสบายๆ มีเพียงกางเกงยีนเก่าขาดกับเสื้อยืดแขนยาว ปราศจากสูท เชิ้ต หรือก้นดูราอันเป็นทางการอย่างสิ้นเชิง ผมที่เคยเรียบแปล้ตลอดเวลาถูกหวีอย่างลวกๆ แถมใช้มอยยี่ให้ยุ่งเหยิงเล็กน้อยซ้าอีกครั้ง

เขาพนิจมองมาดใหม่ของตัวเองในกระจก ก่อนจะเดินออกไปที่โถงกลางของห้องชุดสุดหรู เมื่อบาซิลซึ่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์รออยู่ที่โซฟา

เงยหน้าขึ้นมามอง ก็ถึงกับตะลึงอ้าปากค้างเมื่อเห็นเขาในรูปลักษณ์ใหม่

“พระเจ้า...คุณเป็นใคร แล้วท่านประธานอยู่ที่ไหน”

อะซูลหัวเราะ “นายเล่นสมมติมาก”

“เปล่าเลยครับ ท่านประธานดูเหมือนคนละคนจริงๆ แบบนี้ไปนั่งปะปนกับพวกแฟนบอล คงไม่มีใครจำได้ว่าท่านคือ อะซูล มะอาลีย์ เจ้าของสโมสรลิเวอร์พูลคนใหม่”

“นั่นแหละที่ฉันต้องการ” เขาชี้นิ้วไปที่ลูกน้องคนสนิทอย่างพอใจ

“วันนี้ต้องสนุกสมใจท่านแน่ครับ” บาซิลเอ่ยประจบ “แล้วท่านประธานจะไปเลยหรือเปล่าครับ ผมจะได้ให้คนเตรียมรถ”

“ไม่ต้อง” อะซูลโบกมือ “ฉันจะเดินไป”

“แต่...”

“ฉันอยากเดินเล่น” เขาเอ่ยขัดเสียงเข้ม

“ได้ครับ” บาซิลถอนใจเบาๆ “นั่นเดี๋ยวผมจะไปเตรียม...”

“คนเดียว” อะซูลเอ่ยขัดอีกครั้ง

“แต่ท่านครับ...”

“ไม่มีคำว่าแต่อีกแล้ว” เขาโบกมือชิงขัง “ฉันขอลาพักร้อนสักสองสัปดาห์”

“ลาพักร้อน?” บาซิลทวนคำ

“ใช่...ลาพักร้อน ฉันจำได้ว่าทำงานมาตั้งหลายปี ไม่เคยลาเลยสักวันเดียว” อะซูลเอ่ย คิดว่าไหนๆ ต้องกลับไปแต่งงานแล้ว ก็ขอใช้ชีวิตอิสระเป็นครั้งสุดท้ายให้ยาวนานสักหน่อยเถอะ

“อ้าว แล้วการประชุมวันจันทร์นี้ล่ะครับ”

“เลื่อนไป”

“เอ่อ...”

“เดี๋ยวนี้นายไม่เชื่อฟังคำสั่งฉันแล้วหรือ”

“ปละ...เปล่าครับ” บาซิลหน้าเจื่อน

“ต่อไปนี่ไม่ต้องให้คนตามฉัน ฉันจะกลับมาเองเมื่อวันลาสิ้นสุด”

“แล้วท่านจะไปพักที่ไหนครับ”

“ไม่ใช่เรื่องอะไรที่นายต้องรู้ ฉันจะหายไปสักพัก แต่ถ้ามีอะไรเร่งด่วน ฉันยืนยันว่าเร่งด่วน ค่อยโทร. หาฉัน เข้าใจไหม”

“ชะ...เข้าใจครับ” เลขานุการหนุ่มตอบละล่ำลึง

อะซูลียัมอย่างพึงใจ ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบแว่นกันแดดที่เห็นใบอยู่ตรงกระเป๋าสีเสื้อของบาซิลมาสวม แล้วหันไปมองกระจกที่อยู่เหนือเตาผิงอย่างพิลึก

“ฉันดูเป็นไง”

“ไม่มีใครจำท่านได้แน่ครับ” เลขานุการหนุ่มยิ้มเจื่อน

เขายิ้มตอบ เอื้อมมือไปตบปากลูกน้องสามครั้ง ก่อนจะเดินออกจากห้องชุดสุดหรูไปยังโถงลิฟต์ซึ่งมีหญิงสาวชาวยุโรปสักชาติหนึ่งยืนรอลิฟต์อยู่ เขาจึงเดินผิวปากไปยืนข้างๆ หล่อลมมองหน้าเขาด้วยหางตาแล้วอมยิ้มด้วยสีหน้าพึงใจ ก่อนจะมองไถ่ลงพิจารณาการแต่งตัวของเขา แต่เมื่อเขายิ้มตอบ หล่อนกลับทำปากย่นแล้วขยับออกห่าง

สงสัยเขาจะมอซอกเกินกว่าจะอยู่ในสถานที่อันหรูหราเช่นนี้กระมัง

อะซูลียัมให้ความคิดนั้น เมื่อก้าวเข้าไปในลิฟต์ เขาจึงขยับไปยืนที่มุมลิฟต์ พยายามทำตัวกลมกลืนกับผนังให้มากที่สุด แต่หญิงสาวที่ยืน

อยู่หน้าแผงควบคุมก็ไม่วายมีท่าทีละล้าละลัง หล่อนคงกลัวว่าเขาจะทำอะไรหล่อนเหมือนในคลิปทั้งหลายแหล่เกี่ยวกับการแนะนำผู้หญิงเวลาขึ้นลิฟต์กับคนแปลกหน้า แต่เขาก็ทำเป็นไม่สนใจ หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเล่น จนกระทั่งประตูลิฟต์เปิดที่ชั้นล่าง หล่อนก็รีบเดินออกจากลิฟต์ เขารั้งรอสักพักแล้วจึงค่อยออกจากโรงแรมไปยังถนนควีนส์เกต

กลิ่นขึ้นฝนตามแบบฉบับของอังกฤษไซยมาเตะจมูกทันทีที่ก้าวออกสู่โลกภายนอก อะซูลสุดลมหายใจลึกเข้าเต็มปอด เงยหน้ารับหยาดฝนที่ตกปรอยๆ รู้สึกถึงความอิสระเหมือนตอนจากบ้านมาเรียนที่นี่ครั้งแรก มันเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาและความฝัน ที่นี่เปรียบเสมือนดินแดนในเทพนิยายที่ต่างจากนิทานอาหรับราตรีอย่างสิ้นเชิง ทุกอย่างดูสวยงามไม่ว่าจะเรื่องการแต่งตัวของผู้คน บ้านเรือน หรือแม้กระทั่งรถรา

อะซูลข้ามถนนบrompton ไปยังถนนออกสโลว์การ์เดนส์ด้วยอารมณ์แจ่มใส ผั่งตรงข้ามของทางเท้าที่เขาเดินมีส่วนเขียวครีมนานไปตลอดทาง ทำให้รู้สึกร่มรื่น อากาศก็ดี สามารถเดินเป็นระยะทางไกลโดยไม่เหนื่อย ก่อนจะไปหยุดยืนรอไฟเขียวสำหรับคนข้ามตรงแยกตัดกับถนนฟูแลม

ตอนนั้นเองที่สายตาเจ้ากรรมของเขาไปสะดุดเข้ากับหญิงสาวคนหนึ่งที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของถนน หล่อนกำลังยืนเลือกดอกไม้อยู่ตรงร้านขายดอกไม้ริมทางหุ้มมออาคารเดวิด วิลเดน

พระเจ้า...นั่นมันหญิงสาวในชุดเดรสหางปลาสีชมพูเมื่อคืนนี่

ชายหนุ่มอ้าปากค้าง วันนี้หล่อนไม่ได้สวมชุดราตรีหรูหรา หล่อนสวมเพียงเสื้อยืตสีขาวที่มีลายแดงๆ เล็กๆ อยู่ตรงยอดดอกด้านซ้าย

ทางเกยยื่นสีน้ำเงินของหล่อนตึงเปรี๊ยะ ถึงกระนั้นก็ไม่ทำให้ความงดงามของหล่อนลดลงไปเลย ตรงกันข้าม ขาววและสะโพกใหญ่ของหล่อนกลับทำให้เขาคิดว่า ถ้าเขาเป็นเจ้าของบริษัทผู้ผลิตยีนสก็ยี่ห้อ เขาจะต้องติดต่อหล่อนไปเป็นนางแบบให้ได้แน่ๆ เขาไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนสวมยีนแล้วทั้งสวยงาม ทั้งดูดี ตั้งแต่กระดุมใต้สะดือจนถึงปลายขาทางเกยที่พับขึ้นเหนือตาตุ่มแบบนี้เลย

นี่เป็นครั้งแรกที่อะซูลอข้ามถนนอย่างกระวนกระวาย เขาอยากกระโจนเข้าไปหาหล่อน แต่กฎระเบียบเกี่ยวกับการใช้ถนนอันเข้มงวดทำให้เขาไม่อาจทำได้

ในวินาทีแห่งความอึดอัดนั่นเอง รถเมล์แดงคันหนึ่งก็แล่นเข้าจอดเทียบป้าย เมื่อหล่อนเห็นเขาก็รีบวิ่งไปขึ้นรถทันที อะซูลแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเลยว่า ด้วยรองเท้าส้นสูงสีแดงคู่่นั้น หล่อนจะทำความเร็วได้ขนาดนี้

แต่แม้เวลาที่หล่อนรีบร้อน ท่วงท่าหล่อนก็ยังงดงาม ผมยาวเป็นลอนสวยสยายไปตามจังหวะฝีเท้าของหล่อน ทรวงอกอวบใหญ่กระเพื่อมขึ้นลงอย่างชวนมอง อะซูลได้แต่อ้าปากค้างทำอะไรไม่ได้ จนกระทั่งหล่อนหายไปกับรถเมล์สีแดงคันนั้น

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ เมื่อคิดขึ้นมาได้ว่าเขาควรตัดใจ เพราะหล่อนกำลังจะแต่งงานหลังเรียนจบ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะทำความรู้จักหล่อน เขายืนรอจนไฟเขียว จึงถอนใจอีกครั้งแล้วข้ามถนนเดินต่อไปตามถนนฟูลัมซึ่งมุ่งหน้าสู่สนามฟุตบอลสเตมฟอร์ดบริดจ์อันเป็นจุดหมายปลายทางของเขาในที่สุด

ระหว่างทางที่เดินไปนั้น ผู้คนสวมเสื้อสีน้ำเงินเดินกันเต็มท้องถนนไปหมด ก่อนเข้าสนาม อะซูลเวะที่เมกะโสตร์ซึ่งเป็นร้านขายของที่ระลึกของสโมสร เขาซื้อแจ็กเก็ตตัวหนึ่งมาสวมกันลมและฝน ยังนึกฆ่าตัวเองอยู่ว่า หากใครมาเห็นเข้าแล้วจำได้ว่าเขาเป็นเจ้าของอีกทีม แต่ดันมาสวมเสื้อของทีมคู่แข่ง คงตลกพิลึก

เมื่อใกล้ถึงเวลาการแข่งขัน บนอัฒจันทร์คลาคล่ำไปด้วยแฟนบอลทั้งสองทีมเต็มความจุ ๔๑,๗๔๘ คนของสนาม ต่างส่งเสียงร้องเพลงเชียร์กันอย่างสนุกสนาน อะซูลได้แต่ทำเสียงฮัมฮัมตาม เพราะไม่อยากเป็นแกะดำ เขาฮัมเพลงแล้วกวาดตามองไปทั่วเพื่อเก็บบรรยากาศแห่งความสุขนี้ จนกระทั่งไปสะดุดตาอีกครั้งกับหญิงสาวผมลอนยาวซึ่งนั่งเยื้องลงไปจากแถวของเขาสองสามแถว

“นั่นเธอ” อะซูลพูดดังฟัง จ้องมองหล่อนตาไม่กะพริบ

ตอนนี้หล่อนไม่ได้อยู่ในเสื้อยัดเชือกสีเพียงตัวเดียวแล้ว แต่มีเสื้อสีน้ำเงินที่มีโลโก้สโมสรตัวเบ้อเรอแปะอยู่เต็มหลัง และรายล้อมไปด้วยเพื่อนฝูงซึ่งมีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย แต่ดูเหมือนหล่อนจะสนิทกับชายผมสีทองหน้าตาคมคายที่นั่งติดกันมากที่สุด

‘ผู้ชายคนนั้นอาจเป็นคู่หมั้นเธอ’ เขาคิด

แต่ถึงจะคิดได้แบบนั้น ตลอดแมตช์การแข่งขันอันดุเดือดระหว่างสองทีมร่วมเมือง อะซูลก็ยังไม่วายดูเกมสลับกับแอบชำเลืองมองหล่อนตลอดเวลา

ครั้งแรกจบลงด้วยการเสมอกันอย่างไม่มีใครทำประตูได้ แต่ผู้เล่นของทีมเยือนถูกไล่ออกไปหนึ่งคน ทำให้ครึ่งหลังทีมอาร์เซนอลต้องตก

ที่นั่งลำบากแน่ๆ

ระหว่างพักรี่งเวลา เขาเห็นหล่อนลุกขึ้นยืนพูดคุยกับเพื่อนก่อนจะเดินไป อาจไปห้องน้ำหรือไปซื้อขนมเครื่องดื่มก็ได้

อะฮูลมองหล่อนเดินไปที่ประตูอย่างล่งเลใจ พอเหลือบไปเห็นคู่หมั้นหล่อนจับกับผู้หญิงอีกคน เขาจึงตัดสินใจลุกจากที่นั่งแล้วเดินตามหล่อนไปทันที

แต่ด้านหลังอัฒจันทร์กลับเต็มไปด้วยผู้คนมากมายจนเกินบรรยาย ทำให้เขาคลาดสายตาจากหล่อน เขายืนมองไปทั่วอยู่ครู่ใหญ่ก็ไม่เห็นหล่อน จึงถอดใจแล้วเดินเข้าห้องน้ำ เพราะไหนๆ ลุกมาแล้วก็ไม่ควรให้เสียเที่ยว

อะฮูลจัดการธุระส่วนตัวเสร็จสรรพแล้วจึงล้างหน้าล้างตา ก่อนจะเดินกลับออกไปที่โถง พลองชะเง้อมองหาผู้หญิงคนนั้นไปด้วย แต่ก็ไม่พบตามเคย เพราะผู้คนมากมายและทุกคนก็สวมเสื้อสีน้ำเงินเหมือนกันหมด

ทว่าพอเลี้ยวมุมกำแพงเท่านั้น ใครคนหนึ่งก็พรวดพราดเข้ามาชนเขาอย่างจัง แก้วน้ำอัดลมที่ใครคนนั้นถือมาด้วยกระแทกเข้ากับอกเขา จนน้ำหกเลอะเลื้อแจ็กเก็ตที่เขาเพิ่งซื้อมาเปียกปอน ชายหนุ่มสับสนเสียงดังก่อนจะกักค้ำงเมื่อเผยหน้าขึ้นมองคนที่เดินชนเขา

อะฮูลได้แต่อ้าปากค้างเมื่อพบว่าคนคนนั้นคือ...ฟรีเซนเตอร์กางเกงยีนของเขานั่นเอง

“ขอโทษค่ะ” หล่อนเอ่ยด้วยความกระวนกระวายใจ “คุณเป็นอะไรไหมคะ อัย...เปียกหมดเลย เดี่ยวฉันเช็ดให้ค่ะ”

หญิงสาวดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดแจ็กเก็ตให้เขาด้วยท่าทางลุกลี้-

ลูกณ

“มะ...ไม่เป็นไรครับ” เขาเอ่ยเมื่อตั้งสติได้ ก่อนจะรับผ้าเช็ดหน้า
ของหล่อนมาเช็ดเอง

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ ฉันไม่ระวังเอง มัวแต่จ้องมือถือ” หล่อน
ยิ้มเจื่อน ถึงกระนั้นก็ยังเป็นรอยยิ้มที่น่าประทับใจอยู่ดี

“ผมต่างหากครับที่ไม่ระวัง” อะฮูลเอ่ยอย่างสุภาพ ก่อนจะยื่น
ผ้าเช็ดหน้าคืนให้หล่อน

“มันละเอียดแล้ว ทิ้งไปเถอะค่ะ”

เขายกไหล่ กำผ้าไว้ในมือทำที่เป็นมองหาลังชยะ เมื่อหล่อนเพลอ
ก็เก็บผ้าชิ้นใส่กระเป๋ากางเกง ก่อนจะก้มลงมองแก้วน้ำอัดลมพร้อมกับ
คิดว่านี่เป็นโอกาสดี

“น้ำคุณหมดหมดเลย”

“ฉันซุ่มซุ่มเองค่ะ”

“ไปเถอะ เดี่ยวผมซื้อให้ใหม่”

“มะ...ไม่ต้องค่ะ ฉันเป็นคนผิด จะให้คุณซื้อให้ใหม่ได้ยังไงกันค่ะ”

เขาหัวเราะเบาๆ “มาเถอะครับ ครึ่งหลังจะเริ่มแล้ว เดี่ยวจะเข้า
สนามไม่ทัน”

หล่อนมีท่าทีลังเล “เอางี้ดีกว่าค่ะ ฉันจะขอเป็นคนเลี้ยงน้ำคุณเอง
ชดเชยที่ซุ่มซุ่มทำน้ำหกใส่เสื้อคุณ ดีไหมค่ะ”

อะฮูลนิ่งคิด อย่างน้อยหล่อนก็ได้ปฏิเสธโอกาสของเขา จึง
พยักหน้า “ตกลงครับ”

ทั้งคู่เดินไปที่ร้านขายของด้วยกัน มันเป็นเวลาค่อนข้างเนิ่นนาน

สำหรับเขาที่กำลังวุ่นวายอยู่กับความคิดที่ว่า ทำอย่างไรถึงจะรู้จักหล่อน ดีกว่าข้อมูลในกระดาดที่บาซิลหามาให้ นึกแปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกัน ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ เพราะหากเป็นนายอะซูลคนเดิม เขาจะต้องบอกล่อนจนยอมขึ้นเตียงได้ไม่ยากแน่ๆ

“คุณเป็นแฟนเซลซีจริงหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มชะงักกับคำถามหล่อน เขาก็อ้อๆ ไม่ตอบอะไร ได้แต่จับที่อกเสื้อแจ็คเก็ตตรงที่เป็นตราสโมสรให้หล่อนดู เพราะไม่อยากโกหกหล่อน

หญิงสาวยิ้ม “สวมแจ็คเก็ตเซลซี แต่ใส่แว่นลิเวอร์พูล”

อะซูลชะงักอีกครั้ง รีบดึงแว่นกันแดดที่หยิบจากอกเสื้อบาซิลออกมาดู ปรากฏว่าที่ขาแว่นมีตราสัญลักษณ์ทีมที่เขาเป็นเจ้าของอยู่จริงๆ ‘ให้ตายเถอะเจ้าบาซิล’

ระหว่างที่คิดว่าวุ่นอยู่นั่นเอง เมื่อเขาเหลือบตาขึ้นมองหล่อนก็ต้องชะงักอีกครั้ง เมื่อเห็นหล่อนจ้องมองเขาราวกับจำได้ว่าเขาเป็นใคร

“หน้าคุณเหมือน...” หล่อนก็ตรึงฝีปากอย่างครุ่นคิด

“เหมือน อะซูล มะอาลีย์ เจ้าของคนใหม่ของลิเวอร์พูลใช่ไหมครับ” เขารีบดักคอแล้วสวมแว่นกันแดดกลับเพื่ออำพรางตัวเอง

“ใช่เลยคะ” หล่อนติดนิ้วดังเปาะ

ชายหนุ่มหัวเราะผืนๆ พลังชั่ววินาทีไปรอบริมฝีปากที่เกลี้ยงเกลาของตัวเอง “ใครๆ ก็บอกแบบนั้น แต่ไม่ใช่แน่นอนครับ ผมไม่มีหมวดเครารกรุงรังเหมือนหมอนั่นเสียหน่อย”

“ฉันก็ว่านั่น” หล่อนยกไหล่ หัวเราะคิกคัก ก่อนจะยื่นมือมาให้เขา

“นั่น ร็อบบี้ค่ะ”

อะซูลเล็กคิว “ร็อบบี้?”

“เพื่อนๆ เรียกฉันอย่างนั้นค่ะ”

คงย่อมาจากร็อบบิ้นส์ซึ่งเป็นนามสกุลของพ่อเลี้ยงหล่อน แต่ทำไมหล่อนถึงไม่แนะนำตัวด้วยชื่อหล่อนเองล่ะ ชื่ออลิซก็ได้ยาวและเรียกยากอะไร

บางทีหล่อนอาจไม่อยากรู้ชื่อจริง

“ผม...” เขาชะงัก เกือบจะเอ่ยชื่อจริงออกไป ยังดีที่ไหวตัวทัน แต่ก็คิดชื่ออะไรไม่ออก จึงแนะนำตัวเองด้วยชื่อเจ้าของแวนเจ้ากรรมอันนี้ “บาซิลครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ...คุณบาซิล”

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ...มิลร็อบบี้” เขาค้อมศีรษะให้เล็กน้อย “ว่าแต่อย่าไปบอกใครนะครับว่าผมเชียร์ทีมอื่น”

“ค่ะ” หล่อนหัวเราะคิกคัก ก่อนจะทำในสิ่งที่เขาไม่คาดคิด นั่นคือเปิดเสื้อแจ็คเก็ตของตัวเองออกด้านหนึ่ง เผยให้เห็นทรวงอกอวบใหญ่ ภายใต้อีเสื้อสีขาวสะอาด “ฉันก็เป็นแฟนลิเวอร์พูลเหมือนกัน”

อะซูลกลืนน้ำลาย ก่อนจะสังเกตเห็นว่า บนพื้นผิวผ้ายืดเหนียว เน้นเนื้อสล้างมีลายปักเป็นรูปนกสีแดงตัวเล็กๆ อยู่ด้วย ไม่รู้อะไรทำให้เขาไม่ทันสังเกตเห็นตั้งแต่แรก

“น้ำได้แล้วครับ” พนักงานเรียก

ร็อบบี้สะดุ้ง รีบปิดอกเสื้อ ก่อนจะรีบรับน้ำอัดลมสองแก้วมาแล้วยื่นให้เขาแก้วหนึ่ง

“ฉันต้องไปแล้วนะคะ เพื่อนๆ รออยู่ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“เอ่อ...ยินดีที่ได้รู้จักครับ” อะซูลตอบปากสั่นเครือด้วยความลังเล เพราะใจจริงอยากสานต่อความสัมพันธ์มากกว่าลาจากกันตรงนี้

เมื่อหล่อนหันหลังเดินไป เขายืนละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่ง จนในที่สุดเสียงอะไรบางอย่างในจิตใจได้ล่านึกก็ทำให้เขาต้องรีบวิ่งไปหาหล่อน

“คุณครับ”

หญิงสาวหันมา ผมยาวเป็นลอนสวยของหล่อนสะบัดพลิวอย่างน่าดูชม “คะ?”

“หลังเมตซ์เราไปหาอะไรดื่มกันไหมครับ”

รีอบบี้เลิกคิ้วมองเขา หล่อนวิ่งไปนานจนเขาอดหวั่นใจไม่ได้ว่าอาจโดนปฏิเสธจากผู้หญิงเป็นครั้งแรก แล้วก็เป็นอย่างจริง...

“ขอโทษนะคะ พอดีฉันต้องไปกับเพื่อนๆ นะคะ”

‘ความผิดหวังครั้งแรกแสนจะเจ็บปวด’ ชายหนุ่มคิด การไม่ได้เป็นอะซูล มะอาลีย์ นี่มันช่างยากเย็นเสียจริงๆ แต่มันก็มีความท้าทายอยู่เล็กๆ ที่ทำให้เขาตื่นเต้นอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“เฮ้...รีอบบี้” เสียงใครคนหนึ่งดังชัดขึ้น เมื่ออะซูลมองไปก็เห็นคู่หมั้นหล่อนโบกมือหย้อยๆ อยู่ตรงทางออกไปยังอัฒจันทร์

“ฉันต้องไปแล้วคะ” หล่อนยิ้มให้เขา เป็นรอยยิ้มที่สวยงามอย่างน่าเจ็บปวดใจเป็นที่สุด

อะซูลได้แต่ยืนมองหล่อนวิ่งไปหาคู่หมั้น สองคนนั้นยืนคุยกันตรงปากทางครู่หนึ่ง ก่อนจะประคองกันเดินหายลับตาไป

“คิดอะไรของนายวะ...อะซูล” เขาพึมพำกับตัวเอง ก่อนจะถอนใจ

เฮือกใหญ่ แล้วเดินกลับไปประจำที่บนอัฒจันทร์

ตลอดครึ่งหลัง อะซูลดูเกมในสนามสลับกับเหลือบมองหล่อน ด้วยหัวใจบอบช้ำ นี่เป็นครั้งแรกที่มีผู้หญิงมาหักอกเขา แม้จะไม่ได้ลึกซึ้งอะไรกันเท่าไร แต่สำหรับคนที่ประสบความสำเร็จเรื่องผู้หญิงมาอย่างโชกโชนอย่างเขาถือเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว

จบเกมวันนั้น ทีมเยือนพ่ายแพ้ไปอย่างบอบช้ำไม่ต่างอะไรกับหัวใจของอะซูล อาร์เซนอลแพ้เชลซีไปสองประตูต่อศูนย์ แถมยังมีผู้เล่นโดนไล่ออกไปถึงสองคนพร้อมใบเหลืองปลิวว่อน